

блемата на събуждането, на възраждането на българщината — пѣтелтъ; подъ пѣтела стои дата 1845 г., а наоколо надписъ: Печ(атъ): велското: вжлгарск(о): щчилищ(ѣ):¹⁾

Писма съ печатъ отъ сщщото училище се намиратъ въ Архивата на Александра Екзархъ, сега пазена въ Етнографския музей въ София, инв. № 5080.

1845 г.

№ 133.

Башино-село (Велешко).

Велешкото с. Башино-село е имало сжщо така уредено българско училище. На училищния печатъ при 1845 г. четемъ надписъ: печ: башовскот(о): вжлгарск(о): щчилищ(ѣ): 1845. Писма и печатъ отъ това училище се пазятъ въ горѣказаната архива на Александра Екзархъ.

1845 г.

№ 134.

Македония.

Именитиятъ руски славистъ В. Григоровичъ, отличенъ познавачъ на южното славѣнство, пжтува прѣзъ 1844—1845 г. изъ Македония и обогати науката съ многоцѣнни изслѣдвания и паметници отъ миналия и съврѣменъ животъ на българското племе. Самото си пжтуване изложи въ Очеркъ путешествія по Европейской Турціи. 2-ое издание, Москва 1877. Мнозинството на македонскитѣ жители Григоровичъ признава за българи възъ основа на етнографията, историята и езика на тамошното славѣнско население. Ето нѣколко извадки отъ неговитѣ пжтописни бѣлѣжки за разни македонски градове и крайща:

„Несмотря на близость болгарскихъ поселеній, въ Солунѣ мало постоянныхъ жителей Болгаръ. Въ махалѣ (части города) св. Аѳанасія находится только сто домовъ, имъ принадлежащихъ. Большинство жителей, составляютъ Евреи

¹⁾ По всичко тоя печатъ напомня печата на габровското училище отъ 1832 г. и говори за здравитѣ културни връзки между сѣверна България и Македония.